

Forslag

til

Lov om vederlag og pension m. v. for ministre.

Fremsat den 22. maj 1959 af *statsministeren*.

§ 1. Det ministre tilkommende årlige vederlag udgør 45 000 kr., der forhøjes eller nedsættes efter bestemmelserne i §§ 87 og 88 i lov nr. 154 af 7. juni 1958 om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd.

Vederlaget udbetales med $\frac{1}{12}$ månedlig forud fra den første dag i den efter udnævnelsen følgende måned og til udgangen af den måned, i hvilken afgang fra ministerstillingen finder sted.

§ 2. Som repræsentationstillæg ydes der statsministeren 13 500 kr. og udenrigsministeren 18 000 kr. årlig som grundbeløb, hvortil kommer et tillæg svarende til det til enhver tid gældende procenttillæg til de på finansloven opførte honorarer.

Ingen minister kan oppebære mere end ét repræsentationstillæg.

Til ministre, der ikke er medlemmer af folketinget, ydes et tillæg til lønnen på 9 000 kr. årlig, hvortil kommer procenttillæg som til de på finansloven opførte honorarer.

Med hensyn til udbetalingen gælder reglerne i § 1, stk. 2.

§ 3. Ved afgang fra ministerstilling har en minister ret til i 2 år at oppebære ventepenge svarende til højeste ministerpension.

Ansættes en afgået minister i tjenestemandsstilling inden for det tidsrum, hvori der udbetales ham ventepenge, bortfalder disse, hvis den med tjenestemandsstillingen følgende lønning overstiger ventepengene; hvis lønningen er mindre end ventepengene, udbetales forskellen ham som personligt tillæg i restperioden.

§ 4. Har en minister fungeret i mere end et år, har han efter udløbet af det tidsrum, hvori der udbetales ham ventepenge, ret til pension.

Denne udgør af det i § 1 nævnte beløb på 45 000 kr., hvis han har fungeret som minister i:

over	1 år og indtil	2 år.....	10 pct.
—	2 - - —	3 -	15 -
—	3 - - —	4 -	20 -
—	4 - - —	5 -	25 -
—	5 - - —	6 -	30 -
—	6 - - —	7 -	35 -
—	7 - - —	8 -	40 -
	over	8 -	50 -

Pensionen forhøjes eller nedsættes efter bestemmelsen i § 89 i loven om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd.

En ministers pensionsalder er hans hele tjenestetid som minister, regnet fra den første udnævnelse.

§ 5. Er en tjenestemand overgået til ministerstilling, har han ved sin afgang fra denne ret til den ham ved afgang fra tjenestemandsstillingen tilkommende pension, forøget med den ham ifølge § 4 som minister tilkommende pension; det samlede pensionsbeløb kan dog ikke overstige højeste ordinære egenpension efter loven om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd. Ansættes en pensionsnydende minister i tjenestemandsstilling, hvis lønning er større end den ham i alt tillagte pension, bortfalder denne; er lønningen mindre end pensionen, udbetales forskellen ham som personligt tillæg. Ved afgang fra tjenestemandsstilling, som en afgået minister beklæder, har han

ret til den samlede pension, der som afgået minister tilkom ham, hvis denne er større end den pension, hvortil tjenestemandsstillingen berettiger ham, idet det tidsrum, hvori han har fungeret som minister og eventuelt i tidligere tjenestemandsstilling, medregnes i pensionsalderen.

Ventepengeperiode medregnes ikke i pensionsalder.

§ 6. Den, der bliver enke efter en minister, som ved dødsfaldet endnu fungerede som sådan eller var pensioneret eller oppebar ventepenge, har — med de i § 67 i lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd anførte undtagelser — ret til enkepension.

Denne udgør af det i § 1 nævnte beløb på 45 000 kr., hvis manden har fungeret som minister i:

	under 4 år	20 pct.
over 4 år og indtil 8	-	25 -
— 8 - - - 12	-	30 -
	over 12 -	35 -

Enkepensionen forhøjes eller nedsættes efter bestemmelsen i § 89 i forannævnte lov om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd. I øvrigt gælder de i §§ 64, stk. 4, 66-68, 69, stk. 1, og 75-82 fastsatte regler for enke- og børnepension samt efterindtægt også for ministre, ligesom også §§ 60, 61 og 62, stk. 2, i nævnte lov har gyldighed for dem.

§ 7. Besidder en minister ved sin tiltræden hverv i offentlige eller private virksomheders, foretagenders eller institutioners tjeneste, vil disse være at fratræde. Dog kan han undtagelsesvis med foreløbig billigelse af statsministeren bevare sådanne hverv, hvis varetagelse efter dennes skøn ikke kan berede vanskeligheder i udførelsen af hans embedspligt som minister eller i hans forhold til de forskellige statsforvaltningsgrene. Statsministeren skal i så fald straks skriftligt tilstille et af folketinget nedsat udvalg meddelelse herom. Udvalget kan inden forløbet

af 14 dage efter meddelelsens modtagelse nægte vedkommende minister tilladelse til at bevare sådanne hverv. Efter forløbet af dette tidsrum meddeler statsministeren folketingets formand, hvilke hverv den vedkommende minister har tilladelse til at varetage.

Har det i stk. 1 nævnte udvalg endnu ikke konstitueret sig, når statsministerens foreløbige billigelse indhentes, har denne gyldighed, indtil konstitutionen har fundet sted. Sagen vil derefter være at behandle som forannævnt.

Ingen minister må i sin ministertid overtage noget nyt hverv af den i stk. 1 nævnte art.

Besidder statsministeren ved et ministeriums tiltræden hverv af den heromhandlede art, skal meddelelse til udvalget finde sted derom, hvis han ønsker at bevare noget af disse, hvorefter der forholdes i overensstemmelse med stk. 1.

Folketingsvirksomhed er undtaget fra bestemmelserne i denne paragraf.

§ 8. Udnævnes en tjenestemand til minister, kan den af ham hidtil beklædte tjenestemandsstilling holdes besat ved konstitution for hans funktionstid, hvis det skønnes forvarligt af hensyn til stillingens tarv, og for så vidt og så længe konstitution i stillingen overhovedet er tilladt. Statsministeren skal herom give meddelelse til det i § 7 nævnte udvalg, hvorefter der forholdes i overensstemmelse med § 7, stk. 1.

§ 9. De i denne lov indeholdte lønnings- og pensionsbestemmelser har virkning fra 1. april 1959.

For de i henhold til de hidtil gældende bestemmelser ydede pensioner finder bestemmelserne i § 1 i lov nr. 81 af 21. marts 1959 om pensioner, der er fastsat i henhold til de før 1. april 1958 inden for staten gældende lønnings- og pensionslove, tilsvarende anvendelse. I øvrigt omfattes ministre, der er afgået før 1. april 1959, samt sådanne ministres efterladte ikke af nærværende lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

I statstjenestemandsløven af 12. september 1919 blev lønnen for ministre fastsat til 18 000 kr. årlig, hvortil kom et repræsentationstillæg til statsministeren på 9 000 kr. og til udenrigsministeren på 18 000 kr. årlig. Endvidere indeholdt loven pensionsbestemmelser for ministre, i hovedsagen svarende til de for tjenestemænd gældende.

Da man ikke fandt det hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om ministrenes løn og pension indeholdtes i loven om statens tjenestemænd, blev de nævnte bestemmelser optaget i lov nr. 198 af 16. juli 1927 om vederlag og pension m. v. for ministre. Ved denne lov fastsattes vederlaget fortsat til 18 000 kr. årlig, men uden regulering, medens ministre efter 1919-loven oppebar dyrtidstillæg m. v. som for statens tjenestemænd. I forbindelse med den i 1931 gennemførte revision af statstjenestemandsløven skete der ingen ændring i ministerlønningssloven.

Efter gennemførelsen af statstjenestemandsløven af 6. juni 1946 blev der ved lov nr. 403 af 12. juli 1946 indført den ændring, at vederlaget på 18 000 kr. fremtidig blev ydet som grundbeløb med et tillæg svarende til procenttillægget til de på finansloven opførte honorarer. På tilsvarende måde ydes der procenttillæg til de statsministeren og udenrigsministeren tillagte repræsentationstillæg samt til ministerpensionerne.

Under hensyn til, at der nu er gennemført en revision af lønningerne m. v. for statens tjenestemænd og tjenestemændene i folkeskolen og folkekirken, har man fundet det naturligt, at også reglerne om ministrenes vederlag og pensioner tages op til revision, hvorfor der er udarbejdet forslag til en ny lov om vederlag og pension m. v. for ministre.

Til forslaget enkelte bestemmelser skal anføres følgende:

Til § 1.

Som foran anført har ministrene siden 1919 været vederlagt med 18 000 kr., der i perioder har været dyrtidsreguleret. Lønnen for ministre udgjorde således f. eks. i 1919 20 742 kr., i 1931 18 000 kr. og ved den seneste revision af ministerlønningssloven i 1946 25 200 kr. På de samme tidspunkter udgjorde lønnen for departementschefer henholdsvis 14 142 kr., 14 394 kr. og 19 560 kr. Pr. 31. marts 1958 var lønnen for ministre og departementschefer henholdsvis 37 800 kr. og 35 825 kr. Under hensyn til, at lønnen for departementschefer nu er fastsat

til 42 600 kr., må det anses for rimeligt, at ministrenes vederlag fastsættes til 45 000 kr. og fremtidig reguleres på tilsvarende måde.

Til § 2.

Efter de hidtil gældende regler oppebarer statsministeren et repræsentationstillæg på 9 000 kr., foruden procenttillæg, og udenrigsministeren et repræsentationstillæg på 18 000 kr., foruden procenttillæg.

Da hvervet som statsminister medfører betydelige repræsentative forpligtelser, foreslås det, at der tillægges statsministeren et repræsentationstillæg på 13 500 kr., foruden procenttillæg.

Ingen minister skal kunne oppebære mere end et repræsentationstillæg.

Som hovedregel vil en minister være medlem af folketinget. Er dette imidlertid ikke tilfældet, finder man det rimeligt, at der ydes den pågældende minister et tillæg til lønnen på 9 000 kr. årlig, foruden procenttillæg.

Til § 3.

Efter de hidtidige regler har en minister ved afgang fra ministerstilling ret til ventepenge svarende til højeste pension i mindst et og højst tre år, således at tidsrummet inden for de nævnte grænser fastsættes af et af folketinget nedsat udvalg.

Da den hidtidige ordning, hvorefter det beror på et skøn i det enkelte tilfælde, om en afgået minister skal oppebære ventepenge ud over et år, må anses for uhensigtsmæssig, foreslås bestemmelsen ændret, således at alle afgåede ministre har ret til ventepenge i to år uden adgang til forlængelse af ventepengeperioden herudover.

Til § 4.

Efter de gældende regler har en minister, der har fungeret i mere end et år, efter udløbet af ventepengeperioden ret til en pension, hvis grundbeløb er afhængig af hans samlede funktionstid som minister, og som kan andrage fra 10 indtil 50 pct. af lønnen incl. tillæg, idet den højeste sats opnås efter 8 års funktionstid.

Heri foreslås ingen ændring, bortset fra, at pensionskalaen er foreslået opbygget med 1 års intervaller modsat tidligere med 2 års intervaller. Pensionerne foreslås reguleret på tilsvarende måde som tjenestemandspensioner.

Til § 5.

§ 5 er enslydende med den tilsvarende hidtidige bestemmelse, bortset fra, at maksimumsbeløbet i stk. 1 er erstattet af en henvisning til loven om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd. Ændringen er af redaktionel karakter.

Til § 6.

Efter den hidtil gældende ordning har enkepensionen været beregnet efter reglerne i stats-tjenestemandsløven, således at grundpensionen har udgjort den til mandens tjenestetid som minister svarende brøkdel af ministerlønnens grundbeløb. Hertil er ydet sædvanligt procenttillæg.

Da det som følge af de nye regler for fastsættelsen af løn og pension til statens tjenestemænd ikke kan anses for hensigtsmæssigt fremtidigt at beregne enkepensionen for ministre efter stats-tjenestemandsløvens regler, foreslås enkepensionen i nærværende lov fastsat tilsvarende egenpensionen. Efter forslaget vil der på grundlag af en funktionstid som minister på under 12 år opnås en enkepension på henholdsvis 9 000 kr., 11 250 kr. og 13 500 kr. Har ministeren haft en funktionstid på mere end 12 år, vil enkepensionen efter forslaget andrage 15 750 kr., medens enken efter den nuværende ordning kan opnå fra ialt 7 560 kr. indtil 15 120 kr., afhængig af tjenestetidens varighed efter de sædvanlige regler for fastsættelse af enkepension efter tjenestemandsløven.

Til § 7.

Bestemmelsen er, bortset fra stk. 2, der er ajourført med de gældende bestemmelser om folketingets

sammentræden, enslydende med § 7 i lov nr. 198 af 16. juli 1927, således som denne bestemmelse er ændret ved lov nr. 281 af 24. oktober 1953 om ændringer i lovgivningen om folketingets valg af medlemmer til visse kommissioner og nævn m. v.

Til § 8.

Bestemmelsen er, bortset fra en enkelt sproglig rettelse, enslydende med den tilsvarende bestemmelse i loven af 1927.

Til § 9.

Det foreslås, at de ændrede lønnings- og pensionsbestemmelser får virkning fra begyndelsen af indeværende finansår.

I overensstemmelse med almindeligt fulgte principper ved gennemførelsen af nye pensionsregler kommer loven kun til anvendelse for ministre, der afgår efter 1. april 1959. Det foreslås dog, at pensioner, der ydes efter de hidtil gældende regler til forhenværende ministre og disses enker, omregnes på tilsvarende måde som statstjenestemandspensioner efter de ældre bestemmelser. Forslaget indebærer, at der åbnes de pågældende adgang til at oppebære folkepensionens mindstebeløb, hvorimod man ikke har fundet anledning til at foreslå foretaget fradrag i ministerpensionerne ved opnåelse af folkepensionsalderen på tilsvarende måde som fastsat for statstjenestemandspensionister, idet de forhold, som har begrundet fradragsordningen for tjenestemandspensionernes vedkommende, ikke foreligger for ministerpensionerne, hvilket især skyldes den principielt forskellige dyrtidsregulering, som har været gældende i en årrække.